

LLKS visuomeninės minties organas

Nr.1.

1949 m. kovo mėn.

Žalias giris

LITUVOŠ LAISVĖS KOVOS BROLIAI !

Nemirėte! Jūsų dvasia nužengė pas laisvų tautų Dievą, kad per jį praneštų žmonijai apie mirtį, kuri per Jūsų lavonus prie jos slenka: Jūsų vardas gyvas - Jūsų žygio tęsėjimo gretose.

Keikia Jūsų gyvenimą ir tie, kurie Jūsų išniekinimo gaidė: neboję Jūs išniekinime, šlykščiausias išniekinimo savęs, neleidote išniekinti tautos, per ją ir žmonijos gyvenimą nuo išniekinimo išgelbėjote.

Kad ir kaulai trūnytų po velėna, atminimas nežus tu tarp žmonių, kurie savo gyvenimu nugalėjo mirtį.

Nemirsi, tautos sūnau - dukrai! Tavo rankoms patikėtas didžiausias žmogaus bičiulis šautuvas; tavo pretui - žmogus žmogui gyvenimo teisės gynimas; valiai - tesėti žygi, kuris tautos ir žmonijos viltis ir gyvenimas; dvasiai - šendien ir amžinai būti tautos ir žmonijos karžygiu.

Šią teisę paveldi didvyrių sūniai. Jūs jais esate, iš Jūsų žygių ir sekančios kartos sau gyvenimo stiprybę semsis.

Pažįsi lietuvą iš jos rūpintojėlio: kuo ji gyva, tą ji savo žvilgsniu išsako; pilku rymoje, giliu rūpesčiu ir pakelėivi žvelgė, kai Lietuva buvo svetimams tikslams siekti įrankiu; lengvu ir dangų kilė, spalvomis puošėsi, sulaukus Lietuvai savo dienos.

Ir šiandien Lietuva rūpintojėlio kraštas: ji verčiamą žmonijai kryžiumi būti, jos sūnūs - dukros savo gyvenimu kalba apie, tai, kas jos leukia, žmonijos siaubui per didvyrių lavoną peržengus - už visos

75

žmonijos gyvenimą lietuvis mirti nesibijo.

Žmogaus amžinatvę gali suprasti tas, kam tai yra jo gyvenimas - lietuvis savo amžinatvę savais darbais ir paremis, už tat: prieš komunistą dreba žemė, prieš lietuvi sudrebėjo komunizmas.

Lyz amžiais slenka dienos, per kurias lietuvis su komunizmu žmonijos gyvenimo klausymą sprendžia - žmogus ar komunistas žemės viešpačiu bus...

Tai milžinų grumtynės: šeštos dalies pasaulio jėga sugyvuolinta jėga Rūpintojėlio dvasiją puola ir, teišnyktų iš mūsų žemės įvairių vėjų atpūstas tautos užteršimas, komunizmas pas mus būtų atėjęs kaip pas siutusį audra sau galo gauti.

Tiktai stebūklų galima laikyti tai, kas dariesi prie rymančio Rūpintojėlio: jausmu pažvelgus - tikrą žmogaus gyvenimui stichiją Rūpintojėli iš žemės rauna; protas regi - gyvasis tautos viešpats į savo vaikų gyvenimą perėjęs, ramus savos žemės viešpačiu keliauna ir nemarus žmogaus verdu kalba.

- Iki žmonija nuo akmens amžiaus priejo radio laikui tai labai daug panašių į komunizmą žmogaus išsigimimų pergyveno.

Ir viskas tai vyksta prie Rymančio Rūpintojėlio, Rūpintojėlio šalis savo nemarią valią išsako per LLKS; Rūpintojėlis šios valios v. r. i. s. i. a. s. viešpats ir valdevas; kuo šioje kovoje Rūpintojėlio šalis kar verta taip didžiu vardu vadintis.

LLKS ryšiasi savo laikraštyje išsakyti. Šiam laikraščiui LLKS vardą sieja su tuo, kur visa tai vyksta prie Rymančio Rūpintojėlio.

Tai LLKS visuomeninės minties laikraštis, stambesniu org. vien. vadovybėms. Tik, kiek šias vadovybes inkėlė tautos kovą už savą - žmonijos gyvenimą, tiek šio laikraščio redakcija tiki, kad vadovybės pilnai sugebės šio laikraščio mintis perduoti tautos gyvenimui.

Mintis jame bus ta pati, kuri pareikėta mūsų kovos - drąsi, tiesi, žmogiška; kiek ginklas apvelymui tautos nuo jai mirtį nešančių, jai mirties apsikretusių, tiek čia skelbiama mintis bus kelrodžiu mūsų tautos sąmonės apnuodijimui yra. Šis laikraštis tautos sprendimui:

Kad gyventų Lietuva, visur ir visada reikia naikinti komunizmas ir jo nešėjai.

Redakcija tiki kad šio laikraščio bendradarbiais bus visi tie, kurie jam iš savo arto redakcija išs-

Kyrė.

Redakcijos mintis:

- Laimini, Viešpatie savo kovotojų būrį!
Padėk Dieve, ir šiame bare! Mes laimingi, kad gali-
me rūpintojėlis /sūnaus/ žemės sūnaus - dukros žy-
gius išskaityti ir jų kalba prakalbėti.

Redakcija.

Vytėnis

PAKELES KRYŽIUS.

Kelsivių pamirštas šiandieną.
Ties vieškelio platybėm rymai
Nekaišo jau Tavęs parienom
Duktė žaliuojančių arimų.

Kadaise darbščies bočių rankos,
Prie vieškelio Tave pastatė,
Šiandien keliais dulkėtais trankeš
Pikti raudonė azijatsi.

Ir liūdnas Tu žvelgi nuo kryžiaus
Vieškelio platybių tolius,
Regi pavasarį sugrižus
Į tėviškės laukus ir klonius.

Ateina vakaras gėlėtom pievom,
Rasos perlais dabinasi žiedai...
-Tu mano tėviškę palaimink, Dieve,-
Puolęs po kryžiumi karštai meldžiu.

1946 m. balandis

Eglis

TAUTENIUI

/ i pozicijos albumą /

Kai tėviškei šaukiat palikę n mus,
Koven pasiryžom ne vienas,
Kautynės ir vargas užgrūdino mus,
Kiečiau negu patrankų plienas.

Juk laisvės keliu mūsų žingsnius pirmus
Iprasmino krite kovoj karžygiai,
Ir meilė šalies veda veda mus pergalėn...
Aukščiausias palaimins šį žygi.

Tad teskime kovą suglaudę gretas,
Prieš smurtą ir šlykščią apgaulę.
Be baimės pirmyn! Jai ir žūsim katras -
Kitiems patekės laisvės saulė!

1946-7 m. žiema

Kari gerbia ne už tai kad jis eina kitų žudyti,
bet už tai , kad jis eina už kitus mirti.

Žuvusio kario kūnas yra tautos šventenybė; Jo
dvasia - gyvenimo šaltinis tautos ateičiai.

- oo O oo -

Partizanai traktuojami kariuomenė, o ne banditais, tada jis
klauso vienos kariškos vadovybės, nešioja vienodus ženklus ir
elgiasi nepažeisdami tarptautinės teisės nuostatų.

/Tarptautine kare teisė /

LLKS PRASMĖX.

Kiek sena žmonija, to pat amžiaus ir jo išniekinimo
gaismas - vergija. Visgi - amžių kovoje žmonija pasiekė,
kad jos gyvenime tiesa būtų ir jos teisė. Šiandien ta teisė -
demokratija, jos niekintojai - kariami.

Lietuva neišskirtinė žmonijos dalis; dėl to ir ji turi pilną teisę
žmonijos gyvenimu gyventi. Deja šią Lietuvos teisę komunizmas
suniekino. To mažai, jis verčia mus, kad savo jėga padėtume ir visą
žmoniją pavergti.

Kartuvinis, iš tuo ji kaltinančių sėbrų, sau ieško, lyg tad
žmonija išsaugojo savą gyvenimą iki komunizmo gaidynės.
Nesenas ir tas laikas, kai jausmų pagauti t tvirtino, kad
žmonijai likimą kels nacizmas. Škaužiai jausmingiesiems
apsirikus su nacine visagalybe, tegka ir šiandien žmogaus
pro*ui tikėti, kad nacizmas nebuvęs įvydas komunizmui savas
dianas vėjuje pasisupant baigt.

Tuo būdu, mums tenka galvoti ne apie savo jėgų atidavinimą komunizmui - kartuvoms, bet apie tai kaip panaudoti jas savam žmonijos gyvenimui.

I. S a v a s g y v e n i m a s.

Mūsų miestelie grindiniai amžius kalbės apie tai kaip komunizmas elgėsi su tais, kurie tiki žmogaus gyvenimo teise. Ir taip elgiasi su jais dėl to, kad jie trukdė jam lietuvių tautą į Sibirą išvešti, kuris jau numatęs sau tinkamiausiai į nužemintus vergus išdresyruoti.

Kas tuo abejoja, tam pravartu prisiminti, 1941 m. birželio mėn. 14d: Tada lietuviams šaudyti ištremtųjų, MVD kariuomenės ir jiems panašių nereikėjo; vistiek mūsų valdymo metinėms paminėti komunistas parodė bolševikinį planą kuriuo 700.000 lietuvių išplanavo vietą Sibire. Ir šio plano neįvykdė tik dėl to, kad jam teko iš mūsų šalies išgaruoti.

Kam ir to maža - tepasižiūri į LKP/b/ VI-to suvažiavimo elite sąrašus, kurie paskelbti lietuviškoje komunistinėje spaudoje. Juk tai tikras pasityčiojimas iš tų, kurių vardu Lietuva valdoma, o jais pačiais tarp rusų ir žydų pasitaikiusios spragos užkištas.

Būkime tikri: jei Staline pasitikėjimo neverti lietuviški Kremlius bernai, tuo labiau tas pats Stalinas nepatikės Lietuva iki jos tautinė forma savo turiniu nebūs bedvasis, rusiškas bekalbantis kalchozas.

Tiesa "komunistas veža tik kaltus". Tik jei 1941 m. Lietuvoje buvo komunizmui kaltų tai po tų metų VI-11, po vokiškosios okupacijos, po spontaniško lietuvių išstojimo prieš komunizmą, jam antru kart Lietuva okupavus, ne kuo kaltinti jisai turi, bet ir praeikimui mūsų jam "teisės" užteks.

Vis tik keršto jis "nerodė": tiesiogiai tautą ne vilku puola, bet Sibirui ją vagia ir tam priešastis būsimasis karas.

Komunizmas irgi turi galvą, dėl to ir jis puikiai žino, kad šiame kare grumsis įsitikinimas už savą gyvenimą ir su prievarta atvytais mirti už jiems ne svetimus tikslus. Žino ir tai, kad prievarta kare ne sudroje žus; jos klausiusieji tepaliaka nugalėtojų.

minia prieš įsitikinimą, kuris bus vainikuotas pergalės vainiku. Tad būsimoje karo laimėjimas tuo pačiu ir gyvenime klausymą išsprendžia; už tat antraip - kartuvės. Kadangi to karo komunizmas išvengti negali už tat jo visos pastangos nukreiptos tam, kad kuo daugiau įtikintų žmonijas, jog jis jos gyvenimas. Tik Hegelinas jokiais priemonėmis užslėpti nuo žmonijos mūsų jam priešinimasis žiauriausiai jo planus griauia. Bandyti taikinti lietuvių tautai jos "užpelnytą" kerštą reikėtų ir žmonijai parodyti komunistą, kuris yra v a l d a ž i a.

To prieš neišvengiamą karą komunizmas labiau bijo negu mūsų buvimo sąvause namuose. Tik tuo reikal irgi negali baigtis, nes komunizmui mes kalti štai kuo

a/Visuotinam: lietuviams gyvenant savo namuose, tiek toliu nuo jų bėdas, kad nė apie sukunistinimą tenka galvoti, o apie tai, gelbėti nuo "ištvirkimo" jam sugyventas komunizme armijas, kurias jįsai priverstas pas mus laikyti.

b/Rusiškajam: neišvengiamo karo atveju su Vakarų demokratija mūsų žemė jam gali būti tikru minų lauku, visais atvejais jam geriausia kad Maskvai ginti bus rusiška tvirtovė.

Atrodo, kad maža Lietuva bet dideliu tarybiniam kūne, komunistiniam kūne net per daug kvaila žaizda, išgydymui reikia lietuviui iš šia išvežti, komunizmo gyvenimui tam reikalingas išgauti ir jų pačių prašymas; vykatantis ginkluotas prieš komunizma pasipriešinimas apie tai ir galvoti neleidžia.

Bet nebūtų komunizmas tuo, kuo yra, jei jis iš panašių padėčių nerastų išeities; dėl to ir šia sudaro šia: užsieniui apgaudinėti jis paskelbė amnestiją škrašte sau nelankumą laimėti pritaikė žmonijos istorijoje nematyto masto tererą.

Šio terore pareiga:

a/paralyžuoti tautos protą.

b/prote nekontroliuojamą tautos valią te paties terore pagalba iki panašios komunizmo baimės.

Su panika ir paliko komunizmui šiduką rikiu vienintelė viltis, kad jos dėka lietuvių tauta "savo prašymu" kelsis į "broliškas respublikas - Sibira.

Dėja amžiais nemari lietuvių tauta ir komunizmo gėdynėje savo nemarumui palieka ištikima.

Tauriausią jės vaikų nebojimas mirties savo žemėje te-
je pačioje žemėje išaugo visos tautos gyvenimą laisvam
ir nepriklausomam valstybiniam gyvenimui. Šį savo nuos-
prendį lietuva vygdė per LLKS.

II. N e b ū t i ž m o n i j a i tuo kuo mums
yra komuniste nužemintieji.

Kad prakalbėtų miškai, kuriuos komuniste ugnis ir
kirvis miškavietėms pavertė, kad išsakytų ką yra matę n
neišbrendami liūnai, kad juodi požemiai prasivertų, jie
visi liūdytų, kad tik būsimasis karas ir lietuvių išgel-
bėmus to, kuo mums komunistų nužemintosios tautos pali-
kusios. Deja to karo laukimas mums toks senas, jog ran-
dasi lietuvių, kurie taria, kad verta padėti komunizmui
užvaldyti Angliją ir Jungtines Amerikos Valstybes, tada
tie ponai sužinotų, jog reikia su komunizmu kariauti.

Ime tiek tenka stebėtis kantrių ir lietuvių, ku-
ris momentui kantrybės pritrūkęs nugrėžia savo dantį
tuo, iš kurio vienintelis savo išsigelbėjimo sąjungi-
ninke viliasi, kiek komunizmo gabumu sau draugų ieškant,
mums jo teroras gunde atkeršyti demokratui, kad anas ne-
padeda mums iš komunistinės tiranijos vaduetis; iš mūsų
išpleštų turtų komunistas ne tik gėraširdis, labdarys,
bet ir išvaduotojas.

Mes komunizmo klausa jau setūs, bet /ies dėka, kai mes
pradėjome geidauti demokratinės žemijos /karo prieš komu-
nizmą, žmonija apie jį tiek žinojo, kiek ir mes laisvi
būdami.

Tada netgi svyravo nuomonė: - jei šimtmečiais nuo
gyvenimo atsilikusią Rusiją galėjo prikelti komunizmas
pergalėi prieš nacistinę Vokietiją, tai kultūringam pa-
sauliui tikrai jis vertas išbandymo.

- Kad šio momente neišnaudojo komunizmas save tik
lui pasiekti - pasaulio užvaldymui, tegalima padėkoti j
je pretui: kai jo sau išbandyti milijonai geidėvė, pri-
prieš jį kariauti demokratija galėjo tik prievarta va-
romais mirti už jiems svetimus tikslus.

Lietuva karų neliankema, dėl to ji žino, kad žmo-
nijai karas reiškia neįkainuojamą vertybių sunaikinimą.
Žmogaus kentėjimus ir jo kraujo suką: , gerai lietuvis
prisimena ir Niunbergą - garantuotą žmonijos įstatymų
karą pralaimėjusiems bausti; kad tuo laiku demokratija
karo prieš komunizmaišvengė pasieškinti galima tik tuo
kad ji yra žmonijos gyvenimas, kuris į karą gali leisti
tik tada, kai garantuotas jo laimėjimas. Kadangi mūsų lai-
mei, šis karas neišvengiamas, tad, kuo komunizmas turėda-

mas progą nepasinaudojo, o žmoniją ta progą taip pat sudorojo:

a/ laisvas nuo komunizmo žmogus apsišarvavo tik žmogui įmanomu kantrumu; įvairiose pasaulio konferencijose ne tik dantis sukandęs klausėsi pusbėrnišku Višniskio svaichiojimo, bet jam ir plojo iki to laiko iki snas įtikino žmogaus pretu gyvenančias tautas tuo, ką jiems į valdžią komunizmas peršė;

b/ nuo mūsų grandinių šlykščiausiai išniekinti ir lavonai, demokratinės žmonijos redyti kino filmose ir sapsaudos lakėtuose, parodė žmonijai, ką jai Višniskiniai valdovai neša.

Tai mūsų tautos, - žmonijos moralė, kuo mūsų tėvai mums savą gyvenimą pirko, tuo ir jų paveldėjimą perduodavome ainiams; koreikelaujame iš žmonijos nesigailėti komunizmo sunaikinimui, tuo pačiu nesibijome jai įredyti, kad tai būtina: mūsų žinojimas apie komunizmo parentas darbas virsta žmonijos tikėjimu, dėl to žmonijai pasirodžius ką ji turi komunizmo sunaikinimui, iš visų pašalių pasigirdo priešmirtinis komunistų šauksmas.

Tai žmonijos gyvenimas. Kas tai niekina, - Niunberges.

III. GYVENTI VISUOTINU ŽMONIJOS GYVENIMU.

Mūsų amžiaus Lietuvai tenke rūpintis tuo, kaip sunaikinti šio gyventojų niekintojus - komunizmas. Tai bus pasiekta tada, kai žmonijos teimas, kaip ir nacizmas jį nubėis.

Dėkoti turime savo Viešpačiui, kad tai nepaliko v vien mūsų viltimibet visuotinu žmonijos gyvenimo kelia susikryžiavo su komunistiniu geismu ją pavergti, kad tai turi išsispresti net ir netoliwoje ateityje.

Komunizmo pagrindu yra SSSR valstybė, kuri kaip kiekviens teisinė valstybė, turi savą konstituciją, kaip nei vienos kitos valstybės parengta visam pasauliui užvaldyti, o jei to besiekiant komunizmas žūtų, kad ji garantuotų jam atgijimą.

Šios konstitucijos kaip iš viso komunizmo, pasauliu mastu sfera tame: propagandai joje surašytos visos šventraščio tiesės, jos šiandiena vadovų įvairių tautų "išsivadavimo" karams, bolševikiniš jos laikymas

privale gyvenime taip nusilinti žmogaus esmę, kad apie savistovų komunisto valdytų tautų gyvenimą negalėtų būti nei kalbos, tai komunizmas nelaimės atvejais.

Ši konstitucija - SSSR bomba, kuri privale žmonijos gyvenimą išsprogdinti. Galimos nelaimės atvejai komunizmo galvojamu, ji turės atnešti jo valdytoms tautoms kitų globą. Kadangi žmonijos istorija nežino atsitikimo, kad kas ilgesni laiką pakeistų globėjus, tad ir komunistų valdytos tautos, kitų globojamos, kils išsivadavimui. Aišku, pilna švenčiausių žmogaus teisių stalinine konstitucija geriausiai tiks į vėdus išsivadavimo idėjai plisti ir jai vykdyti, o per ją, kad ir iš kapų komunistas pakils ir vilsis. Šiuo atveju svarbu mums ne tai, kad savuose namuose gyvendami sulauktumėm komunizmo žlugimo, bet ir tai, kad jo konstitucijos pas mus veikimo pasekmės nenaikintų mums teisių į nepriklausomą gyvenimą. Dėl to kiek nedraugas lietuviui kuris jį planuoja į Sibirą išvažti, tiek pat svetimos tautos gyvenimui ir tas kuris kolchozams užplanuoja ir paruošia vietą.

Per eilę metų nepalūžęs priešinimasis komunizmui per partizaninį sąjūdį tautos gyvenimui davė: jį tylomis išvežta į Sibirą, trokštąs tautoje panikiškoje baimėje komundzmas, nesulaukė, dėl to šalis netik nekolonizuota, bet ir nesukolchozinta. To pasekoje tauta netik savo namuose gali bendradarbiauti su žmonija pasirengimui kryžiaus karui prieš komunizmą, bet pakertant joje bedygstančias pikžoles, jina pilnai tinka ir savistoviam gyvenimui.

Ne vien tik šios kovos tesėjimas, bet ir įstengimas partizaniniai sąjūdi sujungti į vieningą tautos valios reiškėją - LLKS įgalina tautą derinti savo jėgas kovoje prieš okupantą ir žmonijos gyvenimui kurti. Ir raudonosios armijos pagalba komunizmas neištengis palaužti tautos tvirtinimo, kad jis iš mūsų pačių sau valdžiusių išprieivartavo, kad naudotas ir naudojamas teroras tautos valiai palaužti, tai yra komundzmas v a l d ž i s .

Už panašius darbus nacius pakartas, būkime tikri, kad Lietuvos liūdiėjimas raudonajam Niurnberge LLKS kovos vaizdais įtikina žmonijai, jog naciai savomis nedorybėmis ir šešėliui komunizmo neprilygsta. Tai yra garantija, kad su komunizmo pelensis tuo pačiu iš konstitucija iš žmonijos gyvenimo išduklės.

Komunizmą žmonijos gyvenimo priešą, žmonijos gyvenimas ir sunaikinti privale: Lietuva neišskirtine žmonijos dalimi būdama, savo gyvenimu komunizmo ~~darxaxhaxtama~~ sunaikinime darbe ir dalyvauja. Tai ji atlieka per LLKS. Tuo LLKS prasmė yra :

Lietuvos gyvenimas tame amžiuje, kai komunizmas gėidavo žmoniją pavergti.

Pastaba: savo laiku buvo išsiuntinėta SRV LLKS PRASMĖ, I Pabūdis. Tai buvo rašyta BBPS vardu, nes tuo laik^u turėta ~~XX~~ ~~XXI~~ pakankamų motyvų nuo to vardo atsisakyti. LLKS Tarybos Posėdžio, po išaiškinimo mūsų kovą interesuojančių klausimų, priėmus sąjūdžio vardą, minėtame rašte keltos mintys čia konkretizuojamos.

Eglis

V A D U I

/ i poezijos albumą /

Kai pradė pražutingas košmaras,
Laisvės gėlės išmargins rankas,
Bus idomu po pergalės karo
Pasklaidyti atminimų knygas.

Ir atgims atminimų šešėliuos,
Iškentėti laikai Lietuvos,
Kai jos sūnūs iš priespaudos kėlės
Kad jai laisvę ir vėl atvaudot.

Prieš skis slinks kaip kino ekrane
Pergyventų kautynių vaizdai,
Ir draugai tų kovų - partizanai...
Daug jų priglaudė žemė šalta.

Skambės ausyse žodžiai tvirti-
Tavo vade komanda griežta,
Kai ~~pro~~ ugnį, ir kulkas ir mirti,
Vedai pergalėn plieno ranka.

Bet krašte vis dar siaučia vergija,
Daug reikės pavojų nugalėti.
Tikim tik : su tavim priešakyje,
Išgyginosim i Laisvę Kytojų.

1946 - 7 m. žiema.

Rūtenis

I KOVĄ PRIEŠ GIRTUKLIAVIMĄ !

Šiuo metu kovai prieš alkoholizmą nėra galima panaudoti tų populiarių priemonių, kurios buvo naudojamos nepriklausomybės laikais, kaip radijas, spauda, parodos, statistika, teatras, specialios organizacijos ir kt. Iš Lietuvos gyvenimo karinio-
menėje, saulių, skautų, bėsiybės, Jaunosios Lietuvos, Pavasario
ir visos kitas karinias bei kultūrinias organizacijas ir sa-

jungas, išelminavus, tauta neteko labai svarbaus ir veiksmingo auklėjančio ir kultūrinančio veiksnio, neteko galimybės jos nariai ypač jaunimas, naudingi, idomi ir kultūringai savo laisvalaikius praleisti. Tai ir daugelis aplinkybių prisidėjo prie nepaprastai didelio girtuokliavimo išplėtimo mūsų krašte.

Okupantas ne tik nekovoja su šia blogybe, bet ir ją skatina. Tas ir suprantama, nes alkoholis, pakirdamas tautos fizines ir dvasines jėgas, atsperumą okupantui padeda jo vedamaj kovoj, prieš LLKS ir jo avangardą - partizanus. Didelias paslaugas alkoholizmas padaro mūsų priešui mūsų sąjūdžio iššifravime, nes pasigėręs žmogus neatsargus savo veiksmuose bei kalbose ir dažnai pats įkliumpa arba kitus įklampina į pavojų ir nelaimes, kurių būdamas blaivus, lengvai gali išvengti. Be saikis alkoholio vartojimas ne kartą yra buvęs priešastimi kur pareikalavo iš tautos ar LLKS brangių gyvybių ir kitokių aukų. Alkoholis pakirdamas tautos sveikatingumą veda prie išsigimimo, kas atitinka Rusijos imperialistinius tikslus - Lietuvos kraštą padaryti tuščia erdve, kad ją kolonizavus galėtų pasiekti Baltijos jūra.

Visų alkoholinių blogybių netenka nei minėti, nes jos ir taip gerai visiems žinomos, o jo padariniai net per daug vaizdžiai liūdijs. LLKS, kovodama prieš okupantą, dėl Lietuvos laisvės ir Nepriklausomybės atstatymo, laikydamas savo pirmaeilį tikslu ginti tautą nuo okupanto kėslių, negali toleruoti ir didžiausio okupanto sąjungininko - alkoholio. Alkoholizmą tenka laikyti mūsų priešų nr. 2 ir prieš jį LLKS taip pat tautoje visus savo dispozicijoje turimas ir kitas priemones.

Šios kovos - akcijos sėkmingumas reikalauja išrauti iš LLKS eilių, pradedant nuo viršutinių vadų ir vadovybių. Tik blaivių org. vn. vadovybių bei specialių kovai prieš alkoholizmą komoteto narių akcija bus vaisinga, priešingai gerenčių vadų ir propogenda ir duodami laukiamą vaisių, o akcija vadus sukompromituos kitų kovotojų akyse.

Pirmi realūs žingsniai ta kryptimi padaryti LLKS Tarybos š.m. vasario mėn. nutarimu, kuriuo posėdžio dalyviai išsipareigojo visiškai susilaikyti nuo stiprių alkoholinių gėrymų iki teisės laisvės kova. Šis ir kiti LLKS Tarybos priimti nutarimai sudaro pagrindą prieš-alkoholinei akcijai ir nugairina jos vystimosi kelią.

Akcijai prieš alkoholizmą LLKS narių tarpe turi būti plačiausiai panaudotos propagandinės priemonės, išsaminti kovotojams didelį alkoholio pragaištingumą tautai, LLKS bei jo saugumui ir būtinumą, nuo besaikio alkoholio vartojimo susilaikyti. Stengtis, kad kiekvienas partizanas, taptų aktyviu prieš alkoholinių idėjų skleidėjų ir platesnės visuomenės tarpe.

Tip pat plačiausiai panaudotinos visos galimos įsąpytinės ir drausminės priemonės. Org. vn. vado geras pavyzdys čia turės daug labai didelės įtakos eiliniams kovotojams ir kels akcijos sėkmingumą.

Iš partizanų gyvenimo būtina šalinti visa tai, kas skatina girtuokliavimą. Reikalavimai iš gyventojų svaigalų ir išvykos jų sąvimo tikslais privalo būti griežčiausiai uždraustos. Per operacijas paimti svaigalai neleistina sunaudoti gėrymui, bet juos realizavus, pinigus sunaudotą naudingiems organizaciniams bei ūkiniams reikalams.

Šalinkime iš partizanų gyvenimo raginimus gerti kitus, pykinimą kitiems stikliuku, šalinkime smerkiančią šius tuos, kurie negeria "argumentais" tas ne partizanas, ne vyras, kuris negeria, "gersim ar negersim vistiek mirsim" ir panašiai.

Tie PD, kurių partizanai besaikiai girtuokliauja nesiskaitydami, kad tuomi bereikalingai stato save ir gyventojus į pavojų, visuomenės akyse neturi gero vardo. Gyventojai nematydami jų aukštesnių tikslų, nebereikalo neapagrindo bijo ir vengia su jais tik turėti kamors bendro.

Blėivūs partizanai kurie santykiuodami su gyventojais nevengia nuoširdžiai pasikalbėti aktualiausiai gyvenimo momento klausymais, padainuodami patriotines partizanines dainas, nušviesti tarptautinę padėti, įteikti partizaninės spaudos, bei atsišaukimų išaiškinti LLKS kovos tikslus visada laimi jų simpatijas, ir pasitikėjimą sukelia bei padidina atsperumą, priešintis okupantų užmačioms. Tokie PD gyventojų akyse turi labai gerą vardą, visų yra maloniai sutinkami ir laukiami. Visa tai turi didelės reikšmės partizanų saugumui, būtinam apsirūpinimui, taip pat ir visai LLKS veiklai.

Greta varomos priešalkoholinės akcijos partizanų tarpe išplėskime ją mūsų tautos platesnėse ma-

sėse tam tikslui panaudodami visas priemones ir būdus, kurie prieinami sunkiose okupacijos sąlygose. Šiai akcijai naudotina propoganda gyvu žodžiu, per LLKS pagrindžio spaudą, specialiai tam skirtus atsišaukimus ir kt. Raginkime prie šios akcijos prisidėti mokytojus, studentus ir visus kitus susipratusius, tam reikalui tinkančius asmenis. Prieš besaikiai girtuokliaujančius ir visus tuos, kurie samagono varymą ir perdevinėjimą padarę pasipelnymo šaltiniu, nuodija tautą, nevienkime panaudoti ir griežtesnių priemonių kaip tai: pinigų, bei natūraliniu pabaudų didesnių rekvizicijų ir kt.

Tačiau turime visada prisiminti, kad mūsų varome akcija prieš alkoholizmus vaisinga tik tada, kai visuomenė partizanuose matys ne alkoholio vergus bet jo priešus.

Būdami pirmūnais dėl Lietuvos laisvės, būkime šiais ir šioje mūsų sąjūdžiui ir visai tautai taip reikalingoje akcijoje.

Lietuvos Laisvės Kovos Sąjūdyje gimęs naujas sąjūdis prieš alkoholizmui sėkmingai plečiasi ir stiprėja apimdamas visus, kam rūpi Nepriklausomos Lietuvos atstatymas ir mūsų tautos sveikatingumas ir gerbūvis.

- o o o o -

IMVD ateina registruotis partizanų.

-Kur jūs ginklai? - klausia leitenantas.

-Va! -partizanai pakiše tarkas.

-Bet šautuvai kur?

-Neturim.

-Kaip tai neturit?

-Mes mat iš tarkininkų skyriaus!

- o o o -

Vadas į karius prieš kautynes:

-Vyrai tik nebijokit! Laikykites drąsiai!

-Bėgt bus kam ir be jūsų.

- o o o -

Enkavedistas: krato, metu proardęs kamina:

-Banditų mėsa?

-Ne. Kiaulės ir paaiškina šeimininkas.

- o o o -

Enkavedistas:

-Banditų nematei?

-Okaip gi jus atskirti, kurie banditai, kurie ne?

- o o o -

KARŽYGIŲ KELIAIS

6

Nelaimingi tėvai kurie vaikų garbę gina, - vaikai
privalo ginti tėvų garbę.

Laisvės Kovotojo partizano eilinio R.
posakis.

E g l i s

SUIMTAI RYŠININKAI

Ppilna smurto žverbaus,
Kaip lavonas šalta,
Žiema pražūtinga jau baigias,
Greit pavasaris auš.
Tik tavęs jau nėra ir....
Ir pėdsakus užnešė sniegas.

Kaip mylėjai Tėvynę labiau kaip save,
Kad kentei smurto ir melo,
Šiaurės vėjo šalij tremtinės tau daktas,
Kaž kur už laukinio Uralo.

n

Nebėra tavęs čia...
Nyku, tuscia visur,
Net ir atminimai nublanko.
Tik prieš aušrą, naktia,
Paslapčiom iš kažkur
Sapnai ir šašeliai aplanko.
Ir vaidenasi tavo rami šypsena,
Ir skamba ausyse svjingai
Žodžiai tie, kurie tuomet palydėjus miškan,
Kai linkėjai: "Laimingai; laimingai".

Leimę mojai ranka,
Mums, sesutej, tačiau
Laimužės pačiai neužteko...
Mirga žvaigždės naktia
Nesvetingo dangaus

Ir viesulai pasakas seka,
Siaučiant pūgoms rūščioms, gal mirties patalę
Guli jau ir lūpos sustingę
Bando dar, prisimint broliukus miške
Ištarti: "Laimingai, laimingai!"

Nebevaikščioti tau
Tėviškės keliais,
Nematyti jau motinos veido,
Nemylieti daugiau...
Palaužta gelė
Gyventi vos tik išsiskleidus.

Nors likimo žiauraus pragaištinga šalna
Pakando auksines svajones,
Atminimų žieduos nenuvys niekada
Gelė Tėviškės širvonų.

1947 - 8 m. žiema.

E s l i s

UGNIES KRIKŠTAS

Tai atsitiko 1948 m. kovo mėn. pradžioj. Mes trys
jūnai, neseniai "iš dangaus nukritę" ir dar ugnies
neuoatę, partizanai kelevome nepažystanomais spylin-
kėmis paskyrimo vieton. Naktis buvo tamsi ir vėjauta.
Pustė. dienavoti buvom numatę šiapus Šubysos. Staiga
kelias kuriuo žengėme pauko į dešinę.

Stoji! Kto tam? - priešais mus už 40 metrų atsi-
rado pontoninis tiltas ir sargyba.

Pirmoji mintis buvo bėgti. Tačiau ir užpakelėje
savęs turėjome rusus. Draugas tuoj susiorientavo: - 3x
Svajii! ir tesdamas skiemėmis pridūrė: - MVD.

- Pažalustva.

Per tiltą perėjom laimingai. Aušo. Užeinam į vieną
sodybą - rusai. Tą naktį įsitikinome kas per magiškas
žodis "NKVD". Pagaliau atradom nuo kareivių tusčią ū-
kį. Šeimininkams prisistatėme NKVD agentais. Išpra-

šome nekvyneš.

Apie pietus pastebim aplinkui rusus. Kaimas krečiamas. Trys mašinos, išlaipinusios kareivius nuvažiuo sau.

Greitai pasiruošėme. Nutarėme laikytis sodyboje iki vakaro. Matome, kaip iš kairės ir dešinės vis artėja ni ukiai krečiami. Tuoj ir mūsų aklė. Tačiau ir suklė į jau visai leidžiasi.

Laikas! Atsidarome duris ir jau veršimės laukan. Tačiau atsiverusi ugnis suveja mus vėl atgal. Namas apstotas! Iš vieno pusio subėga pagelba.

Skubiai lipame ant aukšto prasiplešę stogą iškome taikiniu. Tačiau priešas slepiasi už ezliatvorės ir kitų trobėsių. "Desantininkų mokykloje" išmokyti šaudyti tik į pastebimus taikinius, į priešų ugnį neatsakome.

Kulkos zvimbia pro ausis, rekošetuoja nuo dūmtraukio, ardo stogą. Išsigelbėti vilties nėra. Pasimeldžiame. Atsiveiktiname vienas su kitu. Pasiruošiame žūti. Šaudymas petraukiamas. Reikalauja pasiduoti. Neatsakome.

Vėl atsiveria ugnis. Jauniausias draugas neišlaiko. Su buožė išmuša pastozės langą, ir sušukęs "pasiduodu" šoka laukan.

Lauke šukanja: dar du esate! Pasiduokit! Degsim namą! Susidaro įspūdis kad tai daugumoje "stribai". Draugo pavyzdys veikia gundančiai. Ogal kartais ir mums... Stumiame tą mintį šalin.

Laukia šaukia: "nešaudykite savus kliudysite"! Namas ant lygaus lauko, ir kulkos, išėjusios kiaurai pro namo sienas graso ir patiems jį apsupusiems. Vėl šaudymas nutyla.

Skubiai lipame žemyn. Aptarėme gynimosi planą priešui veržiantis vidun, pro kitą pusę šoksime laukan ir toliau kausimės lauke. Tam tikslui atsiplėšiame užkaltas atsargines duris.

Mums betriūsint, gretimam kambarij pasigirsta žingsniai. Ilgiau gaišti negulima. Smunkam laukan. Lauke šviesu, kaip diena, sniegas. Mėnesiena. Tačiau priešas nesimato.

Mūstėbę - negi priešas būtų pasitraukęs - sukame pro namo kampą. - Niekoliar jau pasiuto! Dar daugiau nuo namo nutolę sukame už kito kampo. Dėl visako rėkiame: "Pasiduokit! Degsim namą. Eidami pro kiemą

M U S L A N K A N Ć I O M S.

Jeigu mus uplankyti žadi,
Nusiskinki sau rūtų šakelę,
Garbanas pasipuoški žiedais,
Prie krūtinės priseki gėlelę.

Kvapį rūta mums laisvą primins,
Laikus kupinus laiko saulėtó...
Raudoni, Tavo skinti žiedai pasakys:
- Brolių kraujo dar daug bus prakieta...

Bet neverki mergele brangi!
Nebelgais jau lenta kentėti,
Nugarmės emžinai praėitin
Dienos siaubo kančių neregėtų.

Rytas slėgusias mišlas nuvys;
Basim šviesiają dalį atgimę.
Dirbti, kurti, jaunimą pašauks
Nemirtinga Maironio tėvynė.

Mes gyventi sugrįšime vėl,
Iš miškų į gyvenimą šviesų,
Didžion ateitin Lietuvai vėl
Grįsim vieškelį platų ir tiesų.

Grįstančių pasitikt eidama,
Skink gėles iš to pečio darželio.
Jų žiedai lai dar kartą primins,
Mūsų nusicą kruviną kelią.

- o o o o o o o -

Vytėnis.

DAINA MŪSŲ ŽYGIU PALYDOVAS.

Sunkus lietuvių tautos kelias. Daugumoje liūdnos ir jos sukurtos dainos. Kad ir sunkų svetimųjų vergijos kryžių nešdamas, lenkiškajai dvasiai pasidavusiųjų bajorų, lietuvis beudžiaununkas neatsižadėjo lietuviško žodžio. Lietuviškai kalbėjo, lietuviškai meldėsi, lietuviškai ir dainas dainavo. Nebuvo kompozitorių, kurie joms melodijas rašytų, nei dainininkų kurie jas po platuji pasauli išnešiotų. Dainos gimė pavergtosios žemės artėjo

lūpose ir skambėjo tik Nemuno, Svintosios, Nevėžio pakrantėse.

Jos buvo liūdnos, pilnos ilgesio ir skausmo, kaip ir pats šimtinis lietuvių gyvenimas.

Pilkų dienų bėgyje atėjo sukilimų prieš maskolius metai. Išsikrovoti pasiryžusius vyrus laisvą priglaudė žalios girios. Prie šimtamečių ažuolų kamienuose įrengtu koplytėlių suklupe sukilėliai giedojo giesmes, o jų žygius lydėjo jau pasiryžimo kupinos, kariškos dainos. Jose tapo įamžintos lietuvių sukilėlių kovos su maskoliais:

- Padėk, padėk, pone Kosciuška,
Maskolių vanoti.
Kai maskolių pavaišiosim,
Austriją kaposim:
Rabavosim rusą, prūsų
Mušm austrijoką...

Sukilėlių lūkesčiams neišsipildžius, atėjo vėl skausmo metai. Tačiau nei Muravjovai nei kiti maskolių būdėliai lietuvių nepasmaugė. Nuo paraskiojimų priaglopsčio tolimose užjūrio šalyse suradusių brolių širdyse veržėsi į tėvynę visiems taip gerai pažįstamos dainos žodžiai:

Leiskit į Tėvynę,
Leiskit pas savus.
Ten pradžiugs kratinė,
Atgaivins jausmus...

Ir tėvynė pamažu budo. Tam pradžia davė jos pirmieji dainiai: Strazdelis, Vienužis, vėliau Kudirkas, Maironis ir kiti. Joms, jau lituvišku raštu spausdoms, kelias iš Prūsų per ano meto geležinę uždangą pralaužė buvusių baudžiauninkų vaikų - knygnešių radinė aprengtose kratinėse. Jų pramiatais kalbėmis eidami 1918 m. savanoriai lietuviškos dainos lydini, iškovojo Lietuvai Nepriklausomybę. Ir tik tada lietuviška daina suskambėjo laisvai ir pilname grožyje.

Savo kompozitorių /harmonizuotos/ apdailintos mūsų liaudies sukurtos dainos susilaukė didelio pasisekimo ne tik tėvynėje bet ir už jos ribų.

Bet neilgai buvo lemta lietuviškai dainai augti ir skambėti laisvos Lietuvos laukuose. To paties maskolių ainiai, nekaltai išžudytų milijonų krauju sutepto ir rąkomis vėl pasikėsinę į mūsų tėvynės laisvą. Negana to jie pasiryžo išplesti lietuvių dvasią, priversti nutilti lietuviškai dainai:

Ir griežlės vanda vasarojai,
Ir bokštų varpai lyg apmirę,
Nutilo ir dainiai artojai,
O tėviškes pakeitė girios...

Tačiau lietuvis taip lengvai nei veikiamas. Kadsise mūsų bočiams nuo priešų prieglobstį teikusios girios šiandien vėl suakumbėjo nuo partizanų žinginių. Vakariais prie laužo eglių piliorių žvaigždėto dangaus skliautę pasiekia tyli girios brolių daina:

Atėjo vakaras į giria,
Atėjo ilgėsys pas mus,
Berželių šakos prasiskyrė
Ir pučia vėjas nuo namų.

Prie laužo sėdi laisvės broliai,
Akis įsmeigę į liepsnas.
Tai vėl prasmego girių tolįs.
Kovos ir nerimo diena.

Atėjo vakaras į giria,
Veidai užsidegę ugnim:
Šviessa tamsoj sau kelią skina,
Brašiai mes žengiam ateitin.

Šių dienų Lietuvos valdovas laukinis Azijos stepių barbaras negali įsivaizduoti, neskaitylinga lietuvių tauta, išdrįso pakilti ir su ginklu jau penktus metus priešinasį jo užmačioms. Apie jo įsiutimo laipsnį galima suprasti iš tarybinės spaudos, kur koliojimai partizanų adresu prašoka natūralaus žmogaus sugebėjimus ir yra charakteringi til Kuvinojo bolševizmo valdovams.

O tauta lieka tik prie savo nusistatymo į visus okupantų raginimus kūrėjai atsiliepia keletu pagal užsakymą ir "linija" parašytų veikalų, vieno Kivo komjaunuolio nevykusiai sulipdytas eilėraščišiais bei iš rusų kalbos vertinėmis dainomis. Šiandieną sker ai išilgai per lietuvių eidamas, tegirdėsi tik vien apie partizanus, jų žygius jaunimo paslapčiomis dainuojamas dainas. Ir tai ne keletą, ne prievarta sukurtų bet kovojančių girių brolių širdyse gimusių dainų simtus. Jose atvaizduota viskas, ką šiandien lietuvis pergyvena, kaip gina savo žemės laisvę kur prisiglaudžia smžinam poilsiaui ir ką jam kova tęsiasi tieji broliai dainuoja:

Lietuvos žemelėj ilsėkis dūdyri:
Mes, likę gyvi, vis kovosim toliau.
Išsikišim priešus ilvyim grobtonis
Ir laisvė mums nušvis tuojuos.

Tai vėl apie partizanų dienas ir jo kelius:

Juk mūsų dienos trumpos, trumpos,
Kai margs žiedės aušrovėlės:
Per audras einam ir klumpam
Ir su daina pakylam vėlei...

- o o o -

Vis tolyn mūsų kelias vingiuojas,
Per audras per šešėlius nakties...
Tai prapuolam pakylam ir mojam...
Lyg žalieji beržai pakelių...

Kova kieta ir sunki, tai ir dainose ryškūs liudiesio ir skausmo motyvai, skirti žuvusiųjų brolių ir partizanų motinos paminėjimui:

Dažnai kartoja mano lūpos,
Tą brangų žodį: Motina,
Bet Tu tyli lyg negirdėtum,
Už durų amžiamsužvertų,
Mama...

Ir juo toliau brangi mamyte,
Tavęs daugiau pasigėsiu.
Pievas miškus jau išklajojau -
Sakyk, kada ir kur rasiu?

Mama....

Tačiau viską viršija tėvynės meilė ir pasiaukojimas
dėl jos laisvės:

Dėl Tavęs; o Tėvyne šiandieną kovoju
Dėl Tavęs, dėl tavųjų vaikų
Dėl tavęs ir gyvybe statau į pavojų
Dėl tavęs, dėl Tavęs Lietuva...

Nereikia diplomatų nei jų gražbylystės, - daina duoda atsakymą priešui ir visai žmonijai, kuo lietuviai šiandieną gyvena, ko siekia, ir už ką nedvejodamas lieja savo kraują.

Daina gimė iš tautos išaugusių partizanų lūpų ir kilik
like nepaverkama liūdininkų apie šių laikų laisvės kovas.

Šiandieną daina tik pusbalsiu niuniuojama, šiandieną
užtai gresia 8 metai Sibiro... Tačiau ateis diena ir

Skambės daina palaukėj,
Žydės sode vyšnios.
Pas sesę šviesoplaukę
Linksmi iš girių grįšim.

Meklajos Tėvynėj
 Mongolai kruvinieji,
 Kaip vaiskų žiedą lino
 Parnešin laisvės dienas.

Prabėga dar kiek laiko. Tėvynės padangė nušvis tekančiais laisvės spinduliais, daina lydės girių brolių namo...

Ir laisvų dienų sriautuose mums paskui vienas kitą pamažu nučinaną amžinybėn ir būsimų kartų vilnyse tirpstant šių dienų laisvės kovotojo siluetai, daina paliks amžinai gyva. Ji kiekvienam primins gyvenimo su mirtimi grumtynių didybę ir prasmę. Uždegs jaunas širdis pasiryžimu drąsiai stoti prieš pavojus, pamokins kiekvieną lietuvių kaip reikia mylėti Tėvynę, kovoti ir ginkotis dėl jos laisvės.

Ir taip išaugs paminklai ne iš granito, vario ar marmuro kuriuos laiko pirštai ir piktos valios žmogaus ranka dažnai paverčia dulkeimis, Tai mūsų dainos - laisvės kovos brolių ir sesių žygių palydovai, - tai paminklai kurių niekas sunaikinti neįstengs, iki bus gyvas bent vienas lietuvis.

- ooo 0 ooo -

Alkupėnas

NAUJU BAJORU KASTA PRIES

TARIAMAJI SOCIALIZMA KURIANČIOJE VALSTYBĖJE

Bolševikinė valstybinė santvarka ^{ERVO ASMĖ JE} yra ne kas kita daugiau, kaip iš naujo atkuriamą baudžiava, tik dengta naujais pavadinimais ir vygdama naujais, daug rafinuotesniais metodais. Čia kolchozas ar sofchozas - ponų dvaras, kolchozninkai bei darbininkai - baudžiauninkai, MGB, MVD ir kiti pareigūnai - ponų šuniškai paklusūs prievaizdai, o bolševikų partijos nariai ir jų artimieji - naujų bajorų kasta su neribotom privilegijomis ir tik aukštesnių savo ponų atžvilgiu aprėstomis teisėmis.

Tariamai visų darbo žmonių gerovei kova prieš buržuazinę bei kapitalistinę santvarką yra tik priedanga mažos žmonių grupės vyravimui užtikrinti. Tiesioginis apipilėsimas daugiau pasiturinčių asmenų sluoksnių, yra tik kaip greičiausia priemonė naujai bajorų kastei pralobti. Dalies grobio padalinimas savo paklusniems tarnams yra yra tolygus skalikų apdalinimui kiškių auselėmis bei kokerelėmis, kad šie kita kartą kiški vydamiesi labiau iš

iš paskutiniųjų stengtasi. Pažadai apie visų darbo žmonių gerbūvio pagerinimą yra tik kaip dešra rodoma šunims prieš akis, kurie alkio stumiami, retkarčiais bota-go smūgiais paglostomi, iš paskutiniųjų tempia tos kliekos kraugerių vežimą.

Tai yra tikroji realioji padėtis iš išorės bolševikų brangiai apmokamais propogandos dažais prieš pasaulio akis visai gražinamos "Tarybų Socialistinės Respublikų Sąjungos" valstybės viduje.

Nuolat apie visų darbo žmonių gerbūvių rūpinimąsi nublunka tuoj pat, jai mes įsigilinsime į tą faktą kad Lietuvos valstybiname universitete jokiame jo gyvenimo laikotarpyje nebuvo tokio didelio skirtumo atlyginimą, koks yra dabar tarp universiteto sargų ir bolševikams pataikaujančių profesorių. Tai ką jau bekalbėti apie priverligijuctosios tautos poniškumą.

Ministrų Tarybos pirmininkas Mečius Gedvilas ^{Tevas} kilęs iš sulenkėjusių bajorų /pas jį gyvenantis nemoka lietuviškai kalbėti/, gyvena tikrais baudžiavos laikų prisimičiais. Šeimai aptarnauti laiko keturias tarnaites kurių vyriaisis vieši, ašaromis palydimi pasisakymai tikrai ryškiai charakterizuoja padėtį:

- Visą savo amžį įvairiems ponams tarnavau bet tikių ponų kaip dabar, kad nedavalgiusi ir už menką atlyginimą kaip šuni galėtų uiti, tai dar nebuvo mačiusi

Tai vienas iš pavyzdžių tų ponų, kurie kaip caro okupacijos laikų viršaičiai, paprąstiems žmogeliams paskutini keilį nerdami patys iš kailio turi nertis pataikaudami savo viršininkams. Bet tebūnie leista mūsų paprąstoms akims žvilgterėti į gyvenimą tų kurie gyvena Kremliaus sferoje ir visuomenei tik Kremliaus bokštuose penkiakampių žvaigždžių rubinų spinduliuose teparodomi.

"Visų mylimas" draugas S t a l i n a s, išskiriant retus pasirodymus kremliaus tribūnoje, paprąsto žmogaus akimi tarp gelžbetoninių sienų ar, jam kur norá vyktant per šarvuočio šaudymo angas, negali būti užmatomas.

Tad bent šiekį tokį vaizdą apie to tirono gyvenimą galima susidaryti iš jo kažkelinto sūnaus pulkininko S t a l i n o gyvenimo bročų.

Pulkininkas S t a l i n a s, dėl nežinomų priežodžių būdamas ne per didelėje tėvo malonėje, karo su vo-kietija momentu buvo įvilktas į karišką mundurą ir karui baigiantis paskirtas lietuvoje stovėjusio/pradžio-

je rytu Lietuvoje, vėliau Šaulių miesto apylinkėse/
vieno aviacijos naikintuvų pulko vadu.

Nepersdaug kam teko matyti tą nedidelio ūgio
strazdanotą veidu rudais plaukais, isteriškai nervuo-
tą "samenybę". Tačiau jo apsaugai priskirtų ir kitų
aviacijos pulko karių nedrąsiai pasakoti faktai, kurių
dėl tam tikrų sumetimų neskialbėme, parodo kokio des-
potiško ir dvasinio išsigimimo spėjo pasiekti taip než
noseniai valdžią įgijusi kasta.

Kaip apie savaime suprantamą daktą, čia netenka
kalbėti apie tą didžiulę apsaugą /18 sargybinių ištisą
parą/ liuksusinį aptarnavimą kuris dešimteriopai pra-
šoka paprasto šo laipnio bolševikų armijos taxkaxax
nia karininką karininko aprūpinimą. Bet tenka pažvelgt
į tą nepavydėtina padėti visų jo taru, kai šiam iš-
eikvotos energijos, ligų sugrūžtam ir gydytojų nusta-
tytomis dietomis maitinamam sutvėrimui užėina liguis-
tas išsiutimas. Tik vienintelis adjutantas /majoro laipa
nyje/ žydu tautybės likdavo nesudrebėjęs kai "visaga-
linčio tėvo "sūnus, bevalis alkoholio vergas, "sušuk-
davo": "spirito dukite, spirito". Ir kai tokį reika-
lavimą atatinkamus tėvo įsaliuojimus uždėtą atsakomy-
bę turintis jo adjutantas, kartais nepatenkindavo /nes
dieta ir vaistų vartojimas tō būtinei reikalavo/, pra-
sidedavo tikras siutimas. Ne laiku pė kojomis pasipai-
niojęs kareivis jo buvo vietoje nušautas ir vien tik
dėl to, kad ant ko nors išlietų savo siutimą .

Šio despoto teisės nebuvo varžomos ir pašaliečių
atžvilgiu. Vergas buvo Lietuvaiteimas, patekusioms i
to žvėries rankas... Moteris iš netaliese jo būstinės
gyvenusios šeimos vos nebuvo nušauta, kai išgirdusi
dukterų pagalbos šaukumą, atbėgo galbėt jų ir visos šei-
mos garbės.

Įvairių pataikūnų pastangomis įsigyti Kremliaus
malonę bolševikų armijai išengus į Vokietiją, pasireiškė
tuo, kad kasdieną sunkvežimiais iš Vokietijos plaukė
įvairiausias dovanos aukščiausiojo sūnui. Jo būstinės
kambarių apstatymas kas kelios dienos, o kartais ir
kasdieną, buvo keičiamas vis gražesniais liuksusniais
baldais. Stalino sūnui - - 2 - 3 kartus per savaitę x
skrendant Maskvon. į jo lėktuvą būdavo prikraunamos
kaž-kokios paslaptingos dėžės. Ir kai kartą apėukresni
kareiviai kažkokiu būdu nuteikė slapta nusavinti sama-
gono reikalams vieną iš didelio skaičiaus atvežtų to-
kių dėžių, tai, savo didžiausiam džiaugsmui joje rado...

virš šimto gražiai supukuotų sidabrinių peilių ir šakučių.

Koks elgesys buvo su jam nenorėjusiais pataikauti valdiniais, galima spręsti iš to, kad 1944 m. kažkas iš rusų lėktuvo drįso dienos metu, skrisdamas viršum bastinės, mesti bombą į ją. Deja, bomba buvo nedidelė, o be to pataikė ne į pastatą, bet nukrito kieme. To įvykio pasekoje ponas draugas pulk. Stalinas daugiau neeilaike gyvenvietėse, o išsikraustė į autosunvežimyje įrengtą liuksusinį kambarį ir nepastoviai laikėsi įvairiose vietose.

Tai nuotrupos, kurios mažai charakterizuoja Kremliaus valdovų gyvenimą, kurio tikrasis vaidas laikomas apsuptytas didžiausio paslaptingumo šydu. Už mažiausią nusikaltimą, neišlaikant paslapties ar bolševikų partijos sekretoriaus ir jos valdovų orumą žeminančius presiterinius griežčiausiai baudžiams. Tokiu būdu net vienas ištikimiausių "didžiojo valdovo" tarnų - buvęs Kremliaus apsaugos komendantas šiuo metu kartu su mūsų tautiečiais sėdi Sibiro katorgoje ir naudojaš didžiausia tarybinio žmogaus teise į darbą.

- ooo o ooo -

Šalta žiema tautos vienybę atnešė: per LLKS ji išreikšta. Su vyturėlio "šyru-vyru" būrys vyrų išėina sveikint Lietuvą Prie Rymančio Rūpintojėlio.

Lietuviui savo šedžiu neuždraudė burliokinis rusas, ryžtamės - ir kolchozinis to pasiekti negali. Įstengęs vieningą valią ginklui kelti pasiekti, įstengiam ir nutiesti kelią vieningai tautos mišiai, nes esame lituvių tauta.

Visi į naują barą PRIE RYMANČIO RŪPINTOJĖLIO. Lauškimo stalininės saulės mus šaldančius ledus dar su didesne jėga, negu ji mus šaldo ir tikrai pasieksime mūsų idealo -

L a š v o s , N e p r i k l a u s o m o s ,
D e m o k r a t i n ė s L i e t u v o s R e s p u b l i k o s
į g y v e n d i n i m o .

R e d a k c i j a .

- ooo o ooo -